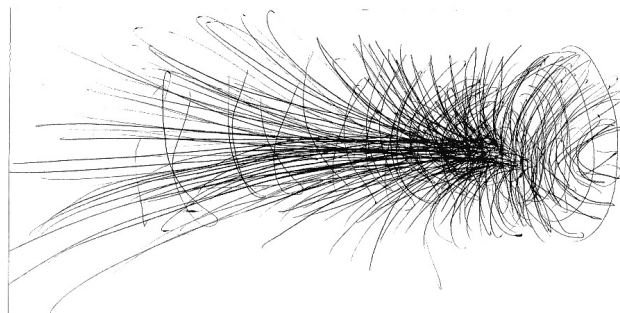

FECSKE CSABA
Cserébe mit

élni csak élni napról napra
magamról magamra élni nem jobb híján
de mindenáron hogy reggel rám süthessen a nap
hogy a napnak értelme legyen
hogy a rigó se csak úgy hiába
élni mert élni amit lehet itt értem
vannak a dolgok értem
meg teérted te pedig értem ha jól értem ezt az
egészet ha egyikünk se téved vagy ha téved is
a fenyők erdődala az időt maguk alá gyűrő
hegyek csöndje fűszál zöld magánya
az égnek tükröt tartó vízcsepp hát ki vagyok én
hogy ennyi minden jut nekem
cserébe vajon mit hagyok itt

Kulcs

tudod az a baj veled hogy
nem találsz hozzám a kulcsot
mondtad egyszer szomorúan
és egy nő szomorúsága olyan lefegyverző
biztosan igaza volt de őszintén szólva
én nem is kerestem a kulcsot
hogy miért azt fedje játékos homály
ez a mi igazi közegünk ez a
gyógyító felsötét ahol nem látni tisztán
a dolgokat nincs rá szándék nincs igény
sőt az ellenkezőjére van jobb nem tudni
hol húzódik a demarkációs vonal
mikor lép taposóaknára egyikünk
csak keresd azt a kulcsot mondta még
fáradásodat siker koronázza majd
gondolom addig is kiszellőztet
rendet rak eltünteti az árulkodó
nyomokat méltóképp fogadjon ha rányitok

Próbálkozom

mindenre képes hosszú éjszaka
fülemben őrült tamtamok őrzsem
táncol tán valahol a tűz körül vadul
a forró sötétség rám ragad
súgja hang Isten merre van
így még sose féltettem magam
előnt a veríték mégis vacogok
szemembe szűrnak a csillagok
láthatatlan kéz a földre nyom
mindenfélével próbálkozom
hogy idejében érkezzon a reggel

Hetvenkedő

*hetven éves lettem én
meglepetés az életem*

hogya akartam hogya nem
megvan az első hetvenem
megannyi madárlátta év
megmászni hegy kikötni rév
megtelik agyam és szívem
Isten tudja hová viszem
esztendők súlya vállamon
mi mást tehetnék vállalom
ami az életben szép volt
elévült már olyan rég volt
mindegy már rég volt vagy nemrég
ami volt minden csak emlék
az idő eltelik velem
főm kókad sajog alfelem
odalettek az ideák
kiderül-e majd odaát
mégiscsak jobb volt ideát

